No. 134.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 8 November 1843

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Het antwoord op de troonrede.

Het antwoord der Staten-Generaal op de troonrede strekt op nieuw ten bewijze, dat de Kamers een volstrekt onhoudbaar stelsel zijn toegedaan.

Zij verklaren zich bereid, om de buitengewone offers, die gevorderd mogten worden, naar doeltreffende beginselen te verdeelen. — Zij weten zeer goed, dat het verbroken finantieel evenwigt geenszins kan worden hersteld door eene hernieuwde overweging, ja zelfs door eene wijziging der *drie* afgestemde hoofdstukken der begrooting. Zij *moeten* dus de lasten willen helpen *vermeerderen*, en den reeds zoo bezwaarden toestand der belastingschuldigen nog drukkender willen maken.

Gelijk de Staten-Generaal gedurende negen jaren gerust en welgemoed, zonder eenig nut en tot merkelijk nadeel des lands, hebben helpen volharden tegenover de groote mogendheden; zoo treden zij dus nu even gerust en welgemoed een tijdperk in van finantieele volharding, ten behoeve der schuldeischers van den staat.

Van 1830 tot 1840 moest het land, alleen om, zonder eenig uitzigt op eene gelukkige uitkomst, het ijdel spel der volharding vol te houden, onder schulden worden begraven; — van nu af aan (tot *hoelang*, zal de tijd leeren) moet het land met steeds toenemende lasten worden bewaard ten einde zoolang doenlijk in de voldoening der renten van de vroeger nutteloos gemaakte schulden te voorzien.

De tijd van schuldvermeerdering is voorbij; die der schepping van nieuwe en zwaardere belastingen is aangebroken! Het discrediet des lands laat geene schuldvermeerdering meer toe; maar de fortuinen der ingezetenen zijn nog niet uitgeput, en zij moeten mitsdien aan de schuldeischers van den staat cijnspligtig en aan derzelver belang dienstbaar worden gemaakt. — De vraag zou daarbij kunnen en moeten in aanmerking komen, hoelang dit stelsel van finantieele volharding aan de schuldeischers van den staat zal kunnen baten? en of niet eindelijk de cijnspligtigheid der belastingschuldigen, door steeds toenemende uitputting zal onmogelijk worden? Maar eene staatkundige partij, — welke er alleen op uit is om te behouden wat is, raadpleegd uit haren aard, steeds bij uitsluiting het belang van het oogenblik, dringt nooit zoo ver in de toekomst door. — *Après nous le déluge* is hare leus. — Zij is gerust, als er slechts is eene tijdelijke voorziening. Al vloeijen daaruit later nog zoo vele bezwaren voort, zulks is voor als nog onverschillig. Voor 's hands is de gevestigde orde van zaken in het groot behouden; en dat is genoeg!

Het is waar; de Staten-Generaal verklaren, in hun antwoord *met vertrouwen te verwachten*, dat de regering onder stipte naleving der bestaande grondwettelijke instellingen, het *geschikt* oogenblik tot derzelver *herziening* niet zal laten *voorbygaan*. — Maar zij hebben bij dezen allervoorzigtigsten wensch eener herziening der grondwet tegen een zeer onbestemd tijdstip, in hetzelfde antwoord den niet minder nederigen en voorzigtigen volzin ingelascht: « *Wy vertrouwen dat de* VOORBEREIDING der wetsontwerpen omtrent de uitoefening van het stemregt in de steden en ten platte lande en de bevoegdheid om deel te nemen aan de provinciale en plaatselijke besturen *thans* GENOEGZAAM GEVORDERD *zal wezen*, om te *mogen verwachten*, dat *eerlang* de regeling dier gewigtige aangelegenheden aan onze *beraadslagingen* zal worden onderworpen."

Waarlijk, het ontzag der Kamer voor den Minister van Binnenlandsche Zaken moet wel groot, of hare begeerte naar de regeling van het stemregt wel uitrest flaauw zijn, om zich bij de betuiging te bepalen, van *te vertrouwen*, dat de *voorbereiding* dier regeling (en dus niet de regeling zelve!) *thans* (dat wil zeggen na ruim *drie* jaren wachtens!) *genoegzaam gevorderd* zal wezen, om te *mogen verwachten* (och ja! *vertrouwen*, *verwachten*, *wenschen en hopen*, daarvan leven de Kamers!) dat *eerlang* (niet in de nu geopende zitting, dat zou te sterk wezen!) over de regeling dier aangelegenheden, welke dan nog wel *gewigtig* worden genoemd, zal kunnen worden *beraadslaagd*!!

Goede hemel! Wat zijn die Kamers nederig en beleefd! Hoe verlangend zijn die Staten-Generaal naar die gewigtige regeling van het bedoeld grondwettig regt. Zij zien drie jaren lang aan, dat het in de lucht blijft hangen; en nu, — genoodzaakt er van te spreken omdat de troonrede er van sprak, — vertrouwen zij op eene *genoegzaam gevorderde voorbereiding* en *eerlang* te kunnen gaan *beraadslagen*! O! het is onbegrijpelijk voortvarend!

En nu komen diezelfde Kamers, die eene regeling van het stemregt zoo geduldig te gemoet zien, *vertrouwen*, *dat diezelfde regering*, van waar zij die regeling verwachten, het *geschikte tydstip* tot herziening der grondwet niet zal laten *voorbygaan*.

De Staten-Generaal zullen toch wel begrijpen, dat een der gewigtigste punten eener grondwetsherziening is de wijs van verkiezing van alle verkiesbare staats-collegien. Maar indien zij dan eerst nog, gedurende een geheel onbepaalden tijd, de regeling van het stemregt naar de *bestaande* grondwet willen afwachten, dan moeten zij natuurlijk van oordeel zijn, dat het geschikte tijdstip om de grondwet te herzien eerst *daarna* zal komen. — Een van beide staat derhalve dan altijd vast: *of* de Staten-Generaal gewagen van eene grondwetsherziening, zonder ze eigenlijk te verlangen en alleen om de invoering van nieuwe belastingen eenigermate te kleuren: *of* de Staten-Generaal indien zij werkelijk eene grondwetsherziening beoogen, lokken inmiddels monnikenwerk uit, door desniettegenstaande de regeling van een onderwerp te verlangen, dat later op nieuw en *vóór* alles in geschil zou moeten komen. — Of zouden misschien de Kamer meenen, dat wanneer eenmaal het stemregt in overeenstemming met de bestaande grondwet geregeld ware, dit onderwerp bij eene latere grondwetsherziening niet meer ter sprake zou behoeven te komen? Ook deze veronderstelling is denkbaar; maar zij verbetert de houding niet, welke het antwoord altijd aanwijst, want dan zou het hun alleen te doen zijn, om een allerbelangrijkst onderwerp aan de herziening te *onttrekken*.

Het was de Tweede Kamer, toen zij dit antwoord aannam, blijkbaar alleen te doen, om de natie een vooruitzigt van grondwetsherziening voortespiegelen, dat de Kamer zelve verijdelt, door te willen ontwikkeling der *bestaande* grondwet, en buitendien zooverre mogelijk in het verschiet plaatst.

En daarmede wil zij dan goedmaken de nieuwe belastingen, waarmede zij de natie, om de gevestigde orde van zaken in stand te houden, wil helpen bezwaren!

En in dien geuiten wensch van grondwetsherziening zag dan nog een deel der Tweede Kamer, — onnoozel genoeg! — eene poging tot radicale omkeering der gevestigde orde! En om dien wensch, die zoo als het antwoord ligt, tot niets bindt en tot niets anders leidt, dan om de natie te blinddoeken en tot goedwilligheid te stemmen; — om dien wensch vond het antwoord in de Eerste Kamer zoo veel tegenstand, dat het (zoo als wij stellig onderrigt zijn) slechts de meerderheid van *eene* stem kon verwerven!

De natie leide daaruit af, wat het wezen zal, indien diezelfde Eerste Kamer eens tot eene herziening zal moeten medewerken. — Reeds op het denkbeeld er van rilt en beeft dat ligchaam van grijzen in den lande! En wat zou het dan zijn, als het er op aan kwam die bestaande oligarchische vormen op te geven en aan de natie eenen vasten en regelregten invloed te verzekeren op de leiding der openbare zaken!

Neen! landgenooten neen! De oligarchie, die u beheerscht en die het land gedurende een vierde eener eeuw heeft ten verderve gevoerd, kent geen ander belang dan het hare. — De natie zal zij vleijen en verheffen om ze te vriend te houden; maar afstand doen van haar verderfelijk gezag; — maar eene werkelijke nationale kracht vestigen; — dat zal zij nooit vrijwillig en zonder nooddwang. — Er moet zich bij de natie zelve eene veerkracht ontwikkelen, die de hooge regering van de noodzakelijkheid eener milde leiding zal overtuigen en haren arm krachtdadig zal wapenen tegen de heerschende staatkundige partij van behoud. — Het is slechts de vraag: of die nationale kracht zich door de fraaije woorden de Staten-Generaal voor als nog zal laten misleiden, om eerst, onder en door den druk van nieuwe belastingen, later van die misleiding overtuigd te worden en zich te doen gelden? Alleen de tijd zal het antwoord geven. Doch op welk tijdstip zij zich ook zal doen gelden, vroeg of laat keert zij zich tegen hetgeen bestaat, omdat het noch verderf wist te voorkomen, noch verderf zal weten te herstellen.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

DUSSELDORP, den 2. November. Onze Courant behelst het volgende zonderlinge correspondentie-berigt, onder dagteekening van den 27. October uit Westfalen gegeven. De zaak vereischt opheldering en zal dezelve zeker ontvangen. « Door de menigvuldige en zware regens in de eerste helft van October, waren in de kreits Borken alle rivieren buiten hare oevers getreden, zoodat elke lage plek gronds een uitgestrekt meer geleek en kleine beekjes tot vernielende stroomen opgezwollen. Zeker het naast aan die kreits wonende burgemeester *Schepers* van het Nederlandsche dorp Dinxperlo, van wien men zegt hij met één oog meer ziet dan anderen met twee, verstoute zich den 14. October, op Pruissisch grondgebied eenen aarden dijk te doen opwerpen, om zijne laag gelegene gemeente (*Burgermeisterei*) tegen de aanstroomende wateren te beveiligen; iets, waardoor echter de Pruissische boerschappen Spork en Suderwick overstroomd werden. Tot bescherming van dien dijk werden twee zoogenaamde Nederlandsche veldwachters en een dertigtal met snaphanen gewapende mannen door den Heer *Schepers* op Pruisischen grond als wachten gezet. Naauwelijks was, van onze zijde, burgemeester *Brinksmeyer* hiervan onderrigt geworden, of hij gaf terstond aan den

policie-dienaar *Geisler* en den gendarme *Möller* bevel, om onverwijld den dijk door te steken en de wacht over de grenzen te drijven. In den nacht van den 14. op den 15. October gelukte het aan de beambten om, na vele moeijelijkheden, Suderwick te bereiken. In één oogenblik waren de Hollanders verjaagd en met den uitroep: *in naam des Konings!* staken de daartoe opgevorderde arbeiders den dijk op twee plaatsen door, terwijl van den Hollandschen kant verscheiden snaphaanschoten vielen. Een veldwachter vuurde zelf mede. Naauwelijks brak de water-massa los, of verscheiden wachters werden door den stroom ter neder geworpen. Een vijandelijke snaphaan werd buit gemaakt. Grooten lof verdienen de kracht van geest en bedaardheid van onze beambten. Onder verschrikkelijke bedreigingen en snaphaanschoten, hielden zij rustig stand. *Geisler*, die op menig slagveld bewezen had, dat hij nooit voor den vijand wijkt, dreef de ongeroepenen over de grenzen terug en met koelbloedige bedaardheid stelde de jonge, krachtdadige gendarme *Möller* de arbeiders aan het werk. Niemand heeft het leven verloren."

ENGELAND.

LONDEN, den 2. November. In de zaak der dochters van *Rebecca*, die in Zuid-Wallis door het vernielen der tollen, enz. ongeregeldheden hebben bedreven, en gedeeltelijk gevangen waren genomen, is dezer dagen vonnis gevallen. De aanvoerder *J. Hughes* is tot 20 jaren verbanning, *D. Jones* en *J. Hugh* elk tot 7 jaren, en de overigen zijn tot enkele jaren gevangenis en geldboeten veroordeeld.

— De Franschen, dit weet men, zijn bekend door de opgeblazenheid, die zij aan hunne gewone advertentiën, tot aanprijzing van waren als anderzins, in de dagbladen weten bij te zetten; die gewoonte is reeds sedert eenigen tijd, zoo hier in Engeland, als bij andere Natiën, die er vroeger eenen afkeer van hadden, van lieverlede nagevolgd; en thans heeft men hier een voorbeeld van overdrijving, zoo als zelfs in Frankrijk tot dus verre niet is beleefd. Tot aanprijzing van eene soort van *Schoensmeer* is er namelijk een geheel tooneelstuk vervaardigd en gespeeld. Het stuk is genaamd *de Schipbreuk*. De fabel is deze: Een gentleman Sir *James* begeeft zich naar Indie, om zijn fortuin te maken; hij lijdt schipbreuk en wordt met zijn reisgenooten op een eiland van menscheneters gesmeten. Zijn reisgenooten worden het eerst opgepluisd, en nu zou de beurt ook aan hem gekomen zijn; maar de wilden merken op, dat zijne blinkende laarzen, in weerwil van het zeewater, al derzelver luister hebben gehouden; zij besluiten hieruit, dat hij een bovennatuurlijk wezen is en in plaats van hem te braden, bidden zij hem als eenen afgod aan. De zedeles, waarmede het stuk eindigd, is, dat die uitmuntende schoensmeer te bekomen is bij den heer * * *, wiens adres aan het publiek wordt opgegeven. — Men ziet dat beide het tooneel en de advertentiestijl vorderingen maken.

SPANJE.

« *Per Telegraaf.* « *Barcelonette* 29. *October.*

« Twee oorlogs-stoomschepen, van Taragona komende, hebben alhier 1000 man infanterie ontscheept.

« De Kapitein Generaal zendt krijgsbehoefte voor een beleg naar Girona.

« De batterijen van de stad en van de forten hebben het vuur nog niet weder geopend."

« *Madrid* 29. *October*.

« De troepen der koningin zijn te Leon binnengetrokken.

« Alle oproerstichters hebben de vlugt genomen."

— Door de overgave van Sarragossa en Leon zijn de zaken in Spanje een weinig verbeterd. Barcelona en Girona worden nog belegerd, en Vigo, in Galicië, is in vollen opstand. Volgens eene opgave, zijn, bij het laatste bombardement, van Montjuich op de stad Barcelona geworpen 450 kogels en 320 granaten; van de citadel 240 kogels 150 granaten; van het fort S. Carlos 77 kogels en 24, en van het fort Pio 57 kogels en 33 granaten, te zamen 824 kogels en 529 granaten. *Martell* ligte den 29. Oct. nog manschappen te Junquière, ter verdediging van Girona. Te Vigo zijn, in het gevecht tusschen de burgers en de militairen, de kolonel en eenige soldaten gekwetst. De burgers hadden eene centrale Junta benoemd, en de troepen verdreven.

NEDERLANDEN.

— Men verneemt dat Z. M. de Graaf *van Nassau* voornemens is, zich eerstdaags naar Berlijn te begeven, om aldaar eenige weken te verblijven.

— H. K. H. Mevrouw de Prinses *Albert* van Pruisen, wordt eerstdaags van hare reis in Italie, in Berlijn terug verwacht.

GRONINGEN, den 1. November. Eergisteren zeer vroeg in den morgen, heeft zich door een pistoolschot op zijn eigen moestuin van het leven beroofd, de tuinier *Gabriel van der Tuin*, wonende buiten de Boteringepoort, te Groningen. Naar men verneemt, is deze zelfmoord toe te schrijven aan godsdienstige dweeperij, waaraan hij zich zoo zeer overgaf, dat ze somtijds tot waanzinnigheid oversloeg. Zijne buren althans zeggen, dat zij hem menigmalen verwilderd en de handen wringende door zijne tuinen hebben zien loopen, roepende: *Jesus help my!* enz. Hij was 53 jaren oud, weduwenaar met 6 kinderen, en niet onbemiddeld.

INGEZONDEN STUKKEN.

Ja wel, zijn er rare dingen in de wereld!

Daar kunnen kleine landen bestaan die, in plaats van honig en melk, van tallooze misbruiken overvloeijen; maar geen dezer misbruiken is van afschuwelijker aard dan die welke, onder het verleidende mom van mildheid en menschlievendheid, het oog verblinden; terwijl zij alleen schijnen bestemd te zijn, om de dierbaarste belangen af te knagen en de zaden van bederf, in plaats die van bloei en wasdom, uit te strooijen.

Met dergelijke misbruiken zijn weleens dingen naauw verwand, welke, bij eene oppervlakkige beschouwing, tot het heilige der heilige behooren, dat slechts, in het Bataafsch Jerusalem, eenmaal ieder jaar, voor den ingewijden genaakbaar is.

Een dezer befaamde misbruiken, waarvan het respectabele naamverwandschap, nimmer aan Jozef, Pharao, of aan andere gewijde en ongewijde droomers, in het nachtvisioen werd geopenbaard, is ongetwijfeld *zeker Rabinaal Collegie van Examinatoren* te Fanatismia, uit geestelijken en lekenbroeders zamengesteld, hetgeen de een niet weet, weet de ander, hetwelk, punctueel ieder jaar, den staf breekt over de vereischten en kundigheden der aankomende broeders in den Heere, en dat daarbij de bevoegdheid bezit, de creduntialen voor eene herderlijke bestemming te geven of — onder zich te houden.

Dat zekere Rabbinale Collegie van Examinatoren wordt telkens, door eenen Minister, door een verantwoordelijken Minister, ter vergadering, bijeengeroepen; de reis- en teerkosten der leden, en wie weet welke andere kosten daarenboven, worden door den Staat gedragen.

Nu mag ieder mensch, zonder zich aan overdrevenheid schuldig te maken, van Examinatoren over het algemeen, en van diegenen hunner, die zich den geestelijken stand hebben gewijd, en die hunnen leken het beoefenen der Thora en het betrachten der goddelijke zedeleer, als de eenige noordstar op de onstuimige oceaan des levens, aanbevelen en met zoo veel blakenden ijver op het hart drukken, van deze heilige mannen in het bijzonder, mag ieder mensch verwachten, dat zij aan hunne hooge roeping naar eisch zullen beantwoorden, en dat zij, doordrongen van hunnen even zoo belangrijken als eerbiedwaardigen last, hunne handelingen, naar de stipste wetten der regtvaardigheid, en naar de inspraak van een echt herderlijk geweten, zullen bepalen; ieder heeft eenig *regt* tot de veronderstelling, dat deze Heeren zelfs de *schijn* van partijdigheid of eigenbelang zullen vermijden en als mannen van hoog eerbesef en pligtgevoel die anderen tot gids en voorbeeld strekken, zullen te werk gaan.

Maar, ongelukkig neen, deze regel staat niet onwrikbaar vast, helaas de mensch is zwak en niemand is voor verzoeking veilig! Daar zijn er, onder het getal van zekere Rabbinale Examinatoren, velen die op de ijdelheden der ondermaansche wereld verzot, de goede trouw, de redelijkheden, en meer dergelijke wisjewassen, het burgerregt in hunnen geestelijken werkkring betwisten, dewijl zij dezelve tot de engelachtige onschulden eener betere of onstoffelijke wereld, rangschikken. Nu, die geleerde Heeren slaan zeker den bal niet mis, iedereen kan zich niet beroemen, in de geheimen der proefondervindelijke wijsbegeerte, ingewijd te zijn.

Ieder weetgierige dien het te doen is, de geheele quintesens van de gevoelens en grondbeginselen dezer baardmenschen te leeren kennen, zoeke en vinde het in de Rabinale kernspreuk. « *Im ija ani li mi li.*" Dat zelfde zorg *ik* niet voor mij, wie zal *dan* voor mij zorgen? blaast onophoudelijk het kunstvuur aan hetwelk de mannen der hooge roeping bezielt; het is eene walm die gestadig uit een onzuivren poel opstijgt, een lokaas hetwelk in de netten des satans verstrikt en Heeren Rabinale Examinatoren, van hunnen engelen-rang in de diepte der vuigste *Gnawarjonem*, (1) nedergploft.

« *Im ija ani li mi li.*" Wanneer *ik* mijn zoon, mijn schoonzoon, mijne vrienden en discipelen niet tot den rabbinalen stoel verhef, en langs allerlei kronkelwegen, aan brood en bestemming help, wie zal het dan doen? Doch laten wij de dooden rusten!

Wanneer *ik* mijne gedecoreerde dwaasheid niet tot Rabijn binnen de hoofdstad possesseer en wanneer *ik* geen hemel of aarde beweeg om zulk een philantropisch doel te bereiken, ja, wie zal het dan doen? Zie daar de een.

Wanneer *ik* niet intrigeer, kabaleer, wroed en tob, des noods het venalismus te baat neem om steenen harten te vermurwen, ten einde eenmaal, binnen de hoofdstad, den herderlijken staf in mijne handen te klemmen, wie zal het dan doen? Zie daar de ander.

Wanneer *ik* er niet op uitsloof, om de eene hoofd-sijnagoge aan de andere te koppelen, ten einde, door dien *schidech*, (2) mijne ridderlijke inkomsten op te drijven, en tot vetter soep te geraken dan de hervorming oplevert; wanneer *ik* dat loffelijke werk niet verrigt, wie zal het dan doen? Zie daar de derde; en zoo de een, en zoo de ander, volmaakte eenstemmingheid van gevoelen voor de heilige zaak van het eigen *ik*; oneindig partijdiger dan wijlen de Londonsche conferentie, want daar vertegenwoordigde ieder egoist ten minste een land en zich zelven. De leek ondersteunt gewoonlijk zijn priesterlijken eedgenoot-ambtgenoot bedoelen wij; zoo helpt de een den anderen, en wanneer de eene hand de andere wascht, dan etcetera! 't Is God geklaagd!

De meeste en de integrerende bestanddeelen van dat zekere rabinale collegie, van in hun eigen *ik* verzonkene Examinatoren, behangen hun laaghartig egoismus met den godgewijden mantel; het geheel neemt eene knorrige en grimmige houding aan; het is *hier* voorzeker geene *chariteit* die par soi même begint, o neen, het is veeleer eene *cynische* afgunst, die iederen concurrent, door geblaf en gebit tracht af te weren; — het is eene wereldlijke patrouille om have en goed! daarom is het boosaardige « *Ni l'un ni l'autre*" op ieders tronie zigtbaar. De vergadering heeft veel zweem naar een veemgerigt, zij vertoont eene geduchte, macedonische flank, eene vreesselijke branding, door het « *Im ya ani li mi li*" opgezet, die iederen schepeling het bereiken van een gastvrij strand onmogelijk maakt.

O gewijde en ongewijde huichelaren, welk spel drijft ge met tijdgenoot en nakomelingschap! O, Gnawarjoniem, hoe veel zult ge eenmaal voor God en uw geweten te verantwoorden hebben!

Het spreekt wel van zelve, dat wij, met het hier ter spraak zijnde « zeker rabinaal collegie van Examinatoren" geenszins het collegie bedoelen of beoogen, hetwelk laatstelijk te Amsterdam was vergaderd en zich, op eene zoo hoog loffelijke wijze, van zijne taak heeft gekweten; inderdaad behoorde zoo veel goede ijver geen eermetaal onthouden te worden! O neen, wij hebben volstrekt het laatstgemelde collegie *niet* in den zin, en protesteren wel nadrukkelijk tegen iedere toepassing of aantijging. Alle de geestelijken die daarbij met stem en zitting tegenwoordig waren, verklaren *wy* voor *ons*, als vrome, regtschapene en gemoedelijke mannen, die zich wel *er* voor zullen wachten, den gevestigden en algemeen bekenden roem van het collegie nadeel toe te brengen; het zijn gepersonifieeerde deugden waarop ieder laster-schicht afstuit.

Het *zekere* Rabbinale Collegie behoort niet tot de wezenlijke maar wel tot de denkbeeldige wereld. Bovendien kan de integriteit van het *Amsterdamsche* Collegie, in geen geval, in twijfel worden getrokken; deszelfs leden worden immers onder het wijze beleid der Hoofd-Commissie gekozen. De Hoofd-Commissie wikt en weegt, bij haar ligt nimmer geen eigenbelang of partijdigheid in de schaal, veel minder maakt zij zich aan zwarte intrigues of cotterien schuldig; volstrekt niet, al hetgeen de Hoofd-Commissie doet is wel gedaan; en het « *tout est bien*" voegt haar, en aan hare uitvloeisels en handelingen, in den volsten zin des woords.

Bij dat alles welt evenwel onwillekeurig de vraag op: wanneer aan zekere, onbruikbaar verklaarde, en op den achtergrond geplaatste, *oude school*, regtstreeks de magt wordt in handen *gespeeld*, de nieuwere school te verdringen, den voet op den nek te houden, opkomende geslachten aan hare zegekar te kluisteren, waartoe werd dan de *nieuwere school*, in het Bataafsch Jerusalem aangelegd en ten koste van den Staat onderhouden en voortgekweekt? Wanneer, zoo als van achteren schijnt te blijken, de *oude school* voor de behoeften toereikend en aan het doel beantwoordend was, waartoe dan comedie gespeeld en een guichelspel in praktijk gebragt, ten koste van *geld*, waaraan mede het zweet en bloed des landzaats kleeft? Of is die *nieuwere school* het gevolg van het « *tel est notre plaisir*" van Mijnheer v. P., door den heer v. N., naar zeden en gebruiken bestendigd? . . . . . Of waren *beide* de scholen de stokpaarden van Mijnheer J. en Mijnheer S.?

De borst van den een is prikkelbaar voor genot — andere dragen broek- en vestenzakken als ware rooversholen — zoo gaat het in de wereld!

Waartoe zoo veel werk begonnen, als het niet wordt afgesponnen? Wat zal en kan het lot der *nieuwe* school zijn, wanneer de oude, 's volks ongeluk, haar, door allerlei listen en lagen, van brood en bestemming berooft? half geleerden, ongelukkigen die geheel hun leven aan eene hersenschimmige beschikking hebben opgeofferd en niet dan de grievendste teleurstelling ondervonden. Wat moet, en kan er van de *nieuwere* school worden, voornamelijk, let wel, *by het dempen van den put, nadat het kalf is dronken?* Raddraaijers, wat hebt gij ons gedaan? wat hebt gij ons berokkend?

Revenons a nos loups. Het decorum is een ding van zeldzame verdiensten; de kwade engelen beminnen het, want het werpt zand in de oogen; het deco is de kwetsbare hiel der examinatoren, want « potoer belau kluin (3) etc." tot handhaving van hetzelve reiken de Examinatoren wel eens aan zeker *schaap*, den fluweelpoot toe en drukken hem ten slotte, mits hij het tienvoudig verdiene, het eereloof op den kruin; maar . . . behoedzaam en voorzigtig, opdat het onnoozel dier noch hinderlijk noch schadelijk zij; thora en wijsheid gaan immers hand aan hand!

Het palliatief is gevonden, wie brengt het in werking? wie? de befaamde goochelaar *Chiriberiboe*, *Chiriberiba*, *Preston*, die met de vreemden in betrekking en aan het roer van het lekke schip staat. *Chiriberiboe* heeft broeders in den nood; *een dezer* trouwhartige creaturen is gedienstig genoeg zich met het schelmstuk te belasten; en waarin bestaat het schelmstuk dat *veelligt* bij de wet strafbaar is? de broeder van *Chiribiriboe* beleest het schaap, dat hij bon gré mal gré eene acte teekent, en zich daarbij onder eede verbindt, tot eene tweejarige werkloosheid; eene belofte aan Examinatoren, om hunne vroomheden niet in het vaarwater te zitten, kon later en meer regtstreeks, zonder intercessie van den broeder des *Chiribiriboe*, worden afgenomen. Inderdaad eene gewijzigde Tantalus-straf, welke door eene brandende dorst verteerd, in eene rivier ligt, zonder te kunnen drinken, eene uitvinding der booze geesten.

Nous reviendrons a ce mouton, als het vervolg dezes, en zullen zijne geschiedenis in de hoofd- en in de hofstad met betrekking tot de Examinatoren en *Chiribiribot Preston*, in alle hare ab- en dependentien trachten te leveren.

(1) Zondaars van de laagste soort.
(2) Huwelijk.
(3) Niets, is niets.

ADVERTENTIËN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 7. November. Sedert den 4 dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Gustaaf, C. J. Jepsen, Liverpool, klipzout; Alexandre, Tessele, Havre de Grace, rijst; Wilberforce, J. Tifer, Londen, stukgoed en passagiers; Catharina Knelsina, H. E. Voss, St. Petersburg, lijnzaad, Britannia, J. H. Oltmans, Hochseel, garst; Victoria, C. J. Wolter, Memel, hout; Industrie, A. J. Schaff, Riga, lijnzaad in tonnen; Concordia, T. J. Baalen, Embden, haver en garst; Diana, H. H. de Jong, Neuharlingerseel, garst; d'Antina, H. H. Reamts, Leer, haver en garst; Margaretha, T. N. Slalder, Riga, zaai lijnzaad; Vitus, P. Eggers, Nijborg, lijnzaad; Tanna Jurina, H. W. Hobben, Embden, haver; Engelina, G. M. Bartels, Gedderwerdersiel, garst, Hesperus, R. M. Doijer, Embden, garst, de vrouw, J. Huisman, Hamburg, stukgoed; Elisabeth, T. T. Jansen, Riga, garst; Spencer, J. Bokels, Manilla, suiker; Juliana, H. Dreesman; Villa Nova, fruit; la jeune Leonie, H. A. de Vries, Bordeaux, wijn.

Voor Order bestemd:

Carl Heinrich, T. Durmer, Riga, lijnzaad.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN